

Arrest

**nr. 53 995 van 29 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die loco advocaat K. COX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2006 diende verzoeker in België een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 16 mei 2006 werd hem een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 26bis).

1.3. Tegen deze beslissing werd een schorsend beroep ingediend bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Op 21 september 2006 weigerde het CGVS aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

1.4. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd op 30 januari 2007 door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 477 van 26 april 2007 verklaarde de Raad van State het administratief cassatieberoep niet toelaatbaar.

1.5. Op 11 juni 2007 diende verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 27 juni 2007 werd echter een beslissing tot weigering tot in overweging name van een asielaanvraag aan betrokkene betekend (bijlage 13 quater).

1.6. Op 1 augustus 2007 werd door het Verenigd Koninkrijk een terugnameverzoek gericht aan de Belgische autoriteiten.

1.7. Op 21 augustus 2007 verklaarde België zich, overeenkomstig artikel 16.1.e. van de Dublinverordening, zich akkoord tot terugname van verzoeker. De overdracht vond plaats op 8 november 2007.

1.8. Op 3 januari 2008 diende verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 28 januari 2008 werd echter een beslissing tot weigering tot in overweging name van een asielaanvraag aan betrokkene betekend (bijlage 13quater).

1.9. Op 3 maart 2008 diende verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 12 maart 2008 werd echter een beslissing tot weigering tot in overweging name van een asielaanvraag aan betrokkene betekend (bijlage 13quater). Tegen deze beslissing werd op 10 april 2008 een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Bij arrest nr. 13.285 van 27 juni 2008 verwierp de RVV dit beroep tot nietigverklaring.

1.10. Op 9 oktober 2008 diende verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in. Op 19 november 2008 werd echter een beslissing tot weigering tot in overweging name van een asielaanvraag aan betrokkene betekend (bijlage 13 quater).

1.11. Op 3 februari 2009 diende verzoekende partij een zesde asielaanvraag in. Op 9 februari 2009 werd echter een beslissing tot weigering tot in overweging name van een asielaanvraag aan betrokkene betekend (bijlage 13quater).

1.12. Op 23 juni 2009 diende verzoekende partij een zevende asielaanvraag in. Op 1 juli 2009 werd echter een beslissing tot weigering tot in overweging name van een asielaanvraag aan betrokkene betekend (bijlage 13quater). Tegen deze beslissing werd op 9 juli 2009 een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de RVV. Bij arrest nr. 32.561 van 9 oktober 2009 verwierp de RVV dit beroep tot nietigverklaring.

1.13. Op 27 oktober 2009 trad verzoekende partij in het huwelijk met mevr. H.E.H, persoon die in het bezit is van een B-kaart.

1.14. Op 9 december 2009 diende verzoeker, overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.15. Deze aanvraag werd op 7 september 2010 ongegrond verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd samen met het bevel om het grondgebied te verlaten op 20 september 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit bevel is de thans bestreden beslissing.

"Reden van de beslissing:

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

° Op 01.07.2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag van betrokkene in overweging te nemen.

° Betrokkene maakte reeds voorwerp uit van een BGV d.d. 01.07.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op. Zij betoogt dat de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en het bestuur een herhaald bevel zal afgeven, gezien de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Het bevel is een uitvoeringsmaatregel waarvan de eventuele schorsing of nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand.

2.2. Artikel 39/56 van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Het is zodoende relevant te onderzoeken of verzoeker een belang heeft bij de eventuele vernietiging of schorsing van de bestreden beslissing verzoeker.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststelling heeft de Raad in voorliggend administratief dossier vele eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gericht aan verzoeker gevonden, die steeds correct aan verzoeker betekend werden maar die niet of niet succesvol werden aangevochten binnen de wettelijke termijn. Derhalve zijn deze bevelen definitief in het rechtsverkeer terechtgekomen en uitvoerbaar. Verzoeker moest hier in principe gevolg aan geven. Het is voor eventuele tenuitvoerlegging vatbaar.

2.4. De thans bestreden beslissing, de beslissing van 20 september 2010 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, bevat echter hetzelfde identiek motief als het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2005, aan verzoeker betekend op diezelfde dag, met name *“In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdeingenwet”*. Te weten dat dit artikel als volgt bepaalt: *“Wanneer hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*.

2.5. De beslissing van 20 september 2010 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten maakt in die zin dus een herhaald bevel uit, na het bevel daterend van 16 mei 2005, dat niet voor schorsing of nietigverklaring vatbaar is. De eventuele schorsing of nietigverklaring ervan wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet en de verwerende partij zal normaliter bij schorsing of annulatie dezelfde beslissing nemen, omdat de illegale verblijfstoestand van verzoeker blijft bestaan. Voor zover het beroep tegen de beslissing van 20 september 2010 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten dat werd is gericht is het onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker in principe geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Het beroep is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de mate dat verzoeker zich echter wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing evenwel te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

3.2. Verzoeker geeft volgende toelichting bij de opgeworpen hogere rechtsnorm, met name artikel 8 van het E.V.R.M: *“Voormeld artikel beschermt o.m. de eerbiediging van het recht op een gezinsleven. Verzoeker woont reeds lange tijd samen en is sedert 1 jaar gehuwd. Indien verzoeker en zijn echtgenote aldus uit elkaar gerukt worden, zou dit een onevenredig zware druk uitoefenen op de reeds lange tijd bestaande relatie. Indien verzoeker daadwerkelijk het grondgebied zou dienen te verlaten, wordt voormeld artikel aldus geschonden. Wanneer blijkt dat de echtgenoot van een illegale vreemdeling rechtsgeldig ingeschreven is in het vreemdelingenregister, dan is de verwijdering strijdig met artikel 8 EVRM. R.v.St. nr. 140.747, 16 februari 2005, T. Vreemd., 2006, 26; R.v.St. nr. 148.582, 5 september 2005. Wanneer de DVZ van een vreemdeling, met een illegaal verblijf die gehuwd is met een Belg of een verblijfsfgerechtigde vreemdeling, eist dat deze zijn aanvraag in zijn land van herkomst indient overeenkomstig artikel 9 Vr.W., kan dit een inmenging vormen in zijn gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM, die enkel gerechtvaardigd kan worden in de hypotheses opgesomd in artikel 8, lid 2 EVRM. R,v.St., 23 februari 1994, nr. 46.660; R.v.St., 22 oktober 1993, nr. 44.670; R.v.St., 28 augustus 1992, nr.*

39.906. Welnu, de uitzondering vervat in artikel 8, lid 2 EVRM is niet van toepassing op verzoeker. Het middel is derhalve gegrond“.

3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt vooreerst als volgt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.4. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het familie- of gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

3.5. Betrokkene heeft immers werkelijk de mogelijkheid om terug te keren naar België, nadat hij in het bezit zal gesteld zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Betrokkene heeft reeds een relatie in België met samenwoning, hetgeen elementen zijn die hem kunnen toelaten, reeds voor of na zijn terugkomst in het Rijk, bepaalde procedures voor te bereiden en op te starten.

3.6. Daarnaast dient een vreemdeling die zich op artikel 8 E.V.R.M. wil beroepen, aan te tonen dat het ook vrijwel onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p 754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Noch kan artikel 8 E.V.R.M. worden uitgelegd als zou erin hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

3.7. De stelling van verzoeker dat hij samenwoont en reeds meer dan een jaar gehuwd is met mevr. H.E.H., van Ethiopische nationaliteit in het bezit van een B-kaart, stelt hem dus niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

3.8. Ten overvloede kan nog geopperd worden dat de in artikel 2,2° van de vreemdelingenwet vereiste documenten tot doel hebben een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt er in dit artikel een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzonderingsgrond vervat in het tweede lid van artikel 8 EVRM op het recht op gezinsleven en privéleven, vervat in het eerste lid van dat artikel.

3.9. Tot slot wordt herhaald dat verzoeker reeds zeven maal een asielaanvraag indiende met telkens een negatieve beslissing tot gevolg. Verzoeker kreeg reeds op 16 mei 2005 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Nadien volgden er nog verscheidene nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten, zeven om precies te zijn, waarvan de voorliggende bestreden beslissing het recentste is. Verzoeker wist al die die tijd dat hij het grondgebied diende te verlaten doch koos dit niet te doen en diende telkens opnieuw een asielaanvraag in, dewelke telkens niet in overweging werd genomen. Zodoende wist verzoeker ook dat zijn verblijfsrechtelijke toestand precair was. Verzoeker wist tevens dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing in feite het land diende te verlaten. De tijd dat verzoeker in het Rijk verbleef was dan ook slechts een aanéenschakeling van de periodes waarin hij wachtte op een beslissing inzake zijn veelvuldige asielaanvragen. De tijd die hij kreeg om het grondgebied te verlaten heeft verzoeker nooit voor dat doel gebruikt. Verzoeker verkoos steeds, keer op keer, om geen gevolg te geven aan de opeenvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de opgewopen hogere rechtsnorm, met name artikel 8 E.V.R.M., wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt en kan bijgevolg niet weerhouden worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintg december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC